

[Agerschau]

Gennem flere år har der været klaget over den lange sagsbehandlingstid i systemet. Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for alle arbejdsskadesager under ét er omkring 1½ år, mens den er længere for flere tusinde erhvervs sygdomssager. Det er alt for lang tid, der går med behandlingen, og den bør kunne nedbringes væsentligt.

Fra fagbevægelsen og andre, der beskæftiger sig med området, lyder der stadige klager over, at sikringsstyrelsens statistikker og rapporter er mangelfulde og mildt sagt alt for dårlige til at belyse problemerne. Af den grund er det faktisk ikke muligt at give et fuldstændig dækkende billede af sikringsstyrelsens administration, og det er måske meget godt for sikringsstyrelsen. Det er heller ikke muligt at give en redegørelse for arbejdsskadeforsikringslovens virkninger. Sådanne rapporter bør i hvert fald indeholde en årlig oversigt over antallet af anmeldelser, antallet af anerkendelser, arten af de anmeldte lidelser fordelt på erhvervsområder samt en gennemgang af sagsbehandlingstiderne. Desuden bør den sociale ankestyrelse og sikringsstyrelsen efter vores opfattelse hvert år udgive en samling af retningsgivende kendelser.

Sandsynligvis bliver kun hver fjerde arbejdsbetinget sygdom anmeldt som en arbejdsskade, bl.a. på grund af de praktiserende lægers ringe opmærksomhed og den dobbelte anmeldelsespligt til både sikringsstyrelse og arbejdstilsyn. Jeg vil i den forbindelse gerne spørge ministeren, hvor det længe lovede fælles anmeldelsystem egentlig bliver af.

Der er også en række problemer med anerkendelse af sygdomme som arbejdsbetingede. Hr. Erik B. Smith var inde på nogle konkrete eksempler. Det lader til at være usandsynlig svært at få anerkendt lidelser som arbejdsbetingede, hvis de pågældende lidelser i øvrigt er udbredte i befolkningen, og det vel at mærke selv om de klart i det konkrete tilfælde kan føres tilbage til en arbejdssituation. Det gælder f.eks. ryglidelser.

Hr. Erik B. Smith var også inde på finansieringen, og derom kan jeg sige, at SF er fuldstændig enig med socialdemokratiet. Præmierne til arbejdsskadeforsikringen, der i dag udgør omkring 1 mia kr. årligt for virksomhederne – det er et beskedent beløb set i forhold til de samlede offentlige udgifter som følge af arbejdsmiljøskader, der er på om-

kring 10 mia kr. årligt – burde indrettes sådan, at de i højere grad havde chance for at virke forebyggende. Efter SFs opfattelse bør præmiesummen sættes generelt op, men præmierne bør variere efter de skader, en virksomhed forvolder på de ansatte. Altså med andre ord: jo flere alvorlige skader der er på den enkelte arbejdsplads eller inden for en gruppe af virksomheder, jo højere præmier til forsikringen. Det er klart, at der skal være tale om ganske høje præmier, hvis der skal være nogen reel chance for, at systemet kommer til at forebygge noget som helst. Her er et sted, hvor SF gerne vil hjælpe regeringen med at spare på de offentlige udgifter.

Jeg vil ikke sige meget om erstatningernes størrelse – det var hr. Erik B. Smith inde på med eksempler, og vi kan erklære os enige i det, der blev fremført – blot bemærke, at vi i SF går ind for fuld erstatning for det indtægtstab, der fremkommer ved arbejdsulykker og erhvervs sygdomme.

Til slut vil jeg fremhæve, at det vigtigste selvfølgelig er at forebygge, at arbejdsskader overhovedet opstår, men med den borgerlige regerings forsøg på forringelse af hele arbejdsmiljølovgivningen har det desværre lange udsigter, og derfor må vi naturligvis sikre os, at de, der kommer ud for en arbejdsskade, får en anstændig behandling.

Så vidt jeg kunne høre, fik socialministeren efterhånden svaret klart, at de ønskede oplysninger vil komme, de ønskede initiativer blive taget. Vi er da meget villige til at studere, hvad ministeren nu kan hitte på, men jeg må indrømme, at vor tiltro til socialministeren kan ligge på et meget lille sted – for at sige det mildt. Derfor vil SF i denne samling selv fremsætte forslag til forbedring af loven om arbejdsskadeforsikring.

Dagmar Mørk Jensen (RV):

Som ordføreren for forespørgerne sagde, drejer det sig om meget sårbare klienter, der i forvejen er udsat for en hård belastning, men det er også vanskelige sager, idet der skal foretages både en medicinsk og en økonomisk vurdering, før man kan gøre dem færdige. Alligevel må vi indrømme, at en behandlingstid på op til tre år næsten er mere, end man kan forlange af folk, der i forvejen har det dårligt. Derfor er det meget glædeligt at høre, at socialministeren er helt klar